

ARMADA MANIFESTO

JOIN THE ARMADA!

Recrutăm vânători și devoratori de vise!
Amazoane și exploratori alături de care
să călătorim până la capătul universului!
Luptători plini de curaj și femei neînfricate
care să înfrunte vrăjitori malefici,
orci însetați de sânge și dragoni neimblânziți!
Minți sclipitoare, dormice să dezlege misterele
unor crime terifiante! Cititori și cititoare neobosite,
cărora să le aducem cele mai fascinante romane
science-fiction, fantasy și thriller!

JOIN THE ARMADA!

Printre generalii noștri se numără
Frank Herbert și Arthur C. Clarke,
regi ne sunt Stephen King și George R.R. Martin,
iar regine, N.K. Jemisin și Naomi Novik.

În librăriile din toată țara și pe www.nemira.ro

ARMADA.
IMAGINATION UNLIMITED!

POWERED BY NEMIRA.

SUZANNE COLLINS
REVOLTA

Ediția a IV-a

Traducere din limba engleză
Ana-Veronica Mircea

SUZANNE COLLINS și-a început cariera în 1991 ca scenarist de televiziune. A participat la realizarea mai multor emisiuni de succes ale postului Nickelodeon, printre care *The Mystery Files of Shelby Woo* sau *Clarissa Explains it All*, nominalizate la Premiile Emmy. A scris mai multe episoade ale programelor pentru preșcolari *Little Bear* și *Oswald*, de asemenea nominalizate la Premiile Emmy. La îndemnul lui James Proimos, autor de cărți pentru copii, a debutat cu romanul *Gregor pământeanul* (Nemi, 2016), primul volum al seriei de mare succes *Cronicile din subpământ*, răsplătite cu numeroase distincții și premii atât în Statele Unite, cât și în Marea Britanie. *Jocurile Foamei*, primul volum din trilogia cu același nume, s-a bucurat de un succes enorm, atât din partea publicului, cât și din partea criticii. A fost tipărit în nu mai puțin de 32 de țări în doar șase luni de la lansare, devenind rapid un bestseller *New York Times* și *USA Today*. Este recomandat de toate revistele de profil ca fiind una dintre cele mai bune cărți ale anului 2008: *Publishers Weekly*, *New York Times*, *Kirkus Review*, *School Library Journal*, *Booklist*, *LA Times* și de *Barnes&Noble*, *Borders* și *Amazon*. În martie 2012, în America a avut loc premiera ecranizării *Jocurile Foamei*, realizată după un scenariu semnat de Suzanne Collins, Billy Ray și Gary Ross și regizat de acesta din urmă. Din distribuție fac parte Jennifer Lawrence, Josh Hutcherson și Liam Hemsworth.

ARMADA

PARTEA ÎNTÂI

CENUȘA

Imi privesc pantofii, urmărind cum se așterne pe pielea uzată un strat fin de cenușă. Aici fusese așezat patul pe care îl împărțeam cu Prim, sora mea. Iar acolo fusese locul mesei de bucătărie. Cărămizile șemineului prăbușit, acum un morman carbonizat, oferă un punct de referință pentru localizarea restului casei. Cum altfel m-aș putea orienta în marea acestor tonuri de gri?

Din Districtul 12 n-a mai rămas aproape nimic. Acum o lună, bombele incendiare ale Capitoliului au ras de pe suprafața pământului casele minerilor săraci din Filon, prăvăliile din oraș, până și clădirea Justiției. Singurul loc care a scăpat de incinerare a fost Cartierul Învingătorilor. Nu știu exact de ce. Poate ca să existe o zonă locuibilă agreabilă pentru oricine din Capitoliu care este nevoit să vină în district cu afaceri. Un reporter la vânătoare de știri ciudate. Un comitet însărcinat să aprecieze starea minelor de cărbune. Un detașament de Apărători ai Păcii în căutarea refugiaților întorși acasă.

Dar nu se întoarce nimeni, în afară de mine. Și asta numai pentru o scurtă vizită. Autoritățile din Districtul 13 au fost împotriva întoarcerii mele. Au considerat-o o aventură costisitoare și lipsită de sens, dat fiind faptul că sunt protejată de cel puțin o duzină de aeronave invizibile care mi se rotesc pe deasupra capului și că nu există nicio informație pe care aș putea s-o aflu. Însă trebuia să văd districtul. Era o nevoie atât de imperioasă, încât

am transformat-o într-o condiție a cooperării mele la oricare dintre planurile lor.

În cele din urmă, Plutarch Heavensbee, șeful creatorilor-de-joc, cel care i-a organizat pe rebelii din Capitoliu, și-a azvârlit brațele în sus.

– Lăsați-o să se ducă. Mai bine să irosim o zi decât încă o lună. Poate că un mic tur al districtului e exact ce-i trebuie ca să se convingă că suntem de aceeași parte.

De aceeași parte. Duc mâna la tâmpla stângă, în care simt o durere ascuțită. Exact în locul în care m-a lovit Johanna Mason cu bobina de sârmă. Amintirile mi se amestecă în cap când încerc să despart adevărul de neadevăr. Ce serie de evenimente m-au condus aici, printre ruinele orașului meu? E greu să-mi răspund, fiindcă efectele comoției provocate de Johanna n-au dispărut cu desăvârșire și gândurile mele încă mai au tendința să se amestece unele cu altele. Iar medicamentele pe care le folosesc ca să-mi țină durerea sub control și să-mi îmbunătățească starea de spirit mă fac uneori să am vedenii. Așa cred. Încă nu sunt convinsă că în noaptea când podeaua camerei mele de spital s-a transformat într-un covor de șerpi contorsionați am avut halucinații.

Folosesc tehnica pe care mi-a sugerat-o unul dintre medici. Încep cu lucrurile cele mai simple, despre care știu că sunt reale, și mă îndrept treptat către cele mai complicate. Lista începe să mi se deruleze în minte...

Mă numesc Katniss Everdeen. Am șaptesprezece ani. Casa mea e în Districtul 12. Am luat parte la Jocurile Foamei. Am evadat. Capitolium mă urăște. Peeta a căzut prizonier. Se presupune că e mort. Cel mai probabil mort. Probabil e mai bine să fie mort...

– Katniss. Să cobor?

Vocea lui Gale, cel mai bun prieten al meu, ajunge la mine prin casca pe care-au insistat rebelii s-o port. El e sus, în aeronavă, urmărindu-mă cu atenție, gata să se năpustească dacă se întâmplă ceva rău. În acest moment îmi dau seama că stau ghemuită, cu coatele sprijinite pe coapse și cu capul în mâini. Probabil par în

pragul unui soi de epuizare totală. Asta n-o să se întâmple. Nu acum, când mă lasă în sfârșit să mă dezvăț de medicamente.

Mă ridic și îi resping oferta cu o fluturare de mână.

– Nu. Mă simt foarte bine.

Ca să-mi întăresc spusele, încep să mă îndepărtez de vechea mea casă, mergând spre centrul orașului. Gale a cerut să fie coborât în Doisprezece împreună cu mine, dar n-a forțat lucrurile când i-am refuzat compania. Înțelege că azi nu vreau pe nimeni alături. Nici măcar pe el. Există drumuri pe care trebuie să le faci singur.

În vara asta, vremea e arzătoare și foarte uscată. N-a căzut aproape niciun strop de ploaie care să răvășească mormanele de cenușă rămase în urma atacului. Își schimbă forma ici și colo, ca reacție la pașii mei. Nicio adiere nu le împrăștie. Urmăresc cu băgare de seamă ceea ce îmi amintesc că era drumul, fiindcă la început, când am aterizat pe Pajiște, n-am fost atentă și am nimerit cu piciorul direct într-un bolovan. Numai că nu era bolovan – era țeasta cuiva. S-a rostogolit și s-a tot rostogolit, apoi s-a oprit cu fața în sus. Și pentru multă vreme nu mi-am putut lua privirea de la dinți, întrebându-mă ai cui erau și gândindu-mă că așa ar arăta și ai mei, în împrejurări similare.

Pașii mei urmează drumul din obișnuință, dar nu e o idee bună, fiindcă e plin de rămășițele celor care au încercat să fugă. Unii au fost incinerați pe de-a-ntregul. Însă ceilalți, probabil răpuși de fum, au scăpat de dezlănțuirea flăcărilor și acum zac, împrăștiind miasme, în diferite stadii ale descompunerii, stârvuri acoperite de muște, la discreția necrofagilor. *Eu te-am ucis, mă gândesc, trecând pe lângă un morman. Și pe tine. Și pe tine.*

Pentru că am făcut-o. Săgeata mea, îndreptată către fisura din câmpul de forță care înconjură arena, săgeata aia a stârnit furtuna de foc, ca represalii. Am aruncat întregul Panem în brațele haosului.

Îmi răsună în minte cuvintele președintelui Snow, rostite în dimineața când urma să-ncep Turneul Triumfal:

Tu, Katniss Everdeen, fata din foc, te-ai dovedit a fi scânteia care, nesupravegheată, se poate transforma într-un infern, distrugând Panemul.

Faptele au demonstrat că nici nu exagera, nici nu avea intenția să mă sperie. Poate încerca într-adevăr să-mi obțină ajutorul. Dar eu puseseam deja în mișcare ceva pe care nu mai aveam nicidecum puterea să-l țin sub control.

Arde. Încă mai arde, mă gândesc, amorțită. Focurile din minele de cărbuni își înalță fumul negru în depărtare. Însă n-a mai rămas nimeni căruia să-i pese. Mai bine de nouăzeci la sută din populația districtului e moartă. Cei în jur de opt sute de supraviețuitori sunt refugiați în Districtul 13, dar, din punctul meu de vedere, asta e totuna cu a nu mai avea niciodată un cămin.

Știu că n-ar trebui să gândesc așa; știu că ar trebui să fiu recunoscătoare pentru modul în care am fost primiți. Bolnavi, răniți, înfometati și cu mâinile goale. Însă nu pot trece niciodată peste faptul că Districtul 13 a jucat un rol în distrugerea Districtului 12. Ceea ce nu mă absolvă pe mine de vinovăție – se pot aduce învinuiri din belșug. Însă fără ei nici nu aș fi fost inclusă într-un plan mai amplu de distrugere a Capitoliului și n-aș fi avut mijloacele cu care s-o fac.

Locuitorii Districtului 12 n-au avut o mișcare de rezistență organizată de ei înșiși. N-au avut niciun cuvânt de spus în toată povestea asta. Dar, spre ghinionul lor, m-au avut pe mine. O parte dintre supraviețuitori cred totuși că a fost noroc, fiindcă au scăpat în sfârșit din districtul nostru. Fiindcă au scăpat de foamea și de oprimarea fără de sfârșit, de riscurile din mine, de biciul lui Romulus Thread, ultimul șef al Apărătorilor Păcii. Faptul că au cât de cât un nou cămin e privit ca o minune, de vreme ce, cu foarte puțin timp în urmă, nici măcar nu știuserăm că Districtul 13 încă mai exista.

Meritul pentru fuga supraviețuitorilor s-a revărsat direct asupra lui Gale, deși el nu e dispus să-l accepte. Imediat ce s-a încheiat Jubileul Pacificării – imediat ce am fost eu ridicată din arenă –, în Districtul 12 s-a întrerupt curentul electric, ecranele televizoarelor s-au înnegrit și în Filon s-a lăsat o asemenea liniște, încât oamenii își puteau auzi unii altora bătăile inimii. Nimeni n-a schițat niciun gest de protest, nimeni n-a sărbătorit cele petrecute

în arenă. Însă, cincisprezece minute mai târziu, cerul era plin de aeronave și ploua cu bombe.

Gale a fost cel care s-a gândit la Pajiște, unul dintre puținele locuri în care nu se găseau case vechi de lemn, îmbâcsite de praf de cărbune. A condus într-acolo cât de mulți oameni a putut, inclusiv pe mama și pe Prim. A alcătuit o echipă care a dărâmat gardul – o simplă barieră inofensivă, din plasă metalică în clipa aceea, când curentul electric fusese tăiat – și a călăuzit pe toată lumea în pădure. I-a dus în singurul loc la care s-a putut gândi, la lacul pe care mi-l arătase tata în copilărie. Și de acolo au privit flăcările îndepărtate mistuind tot ce cunoșteau pe lume.

În zori bombardierile plecaseră de mult, focurile se stingeau și li se alăturau ultimii supraviețuitori răzlețiți. Mama și Prim adunaseră răniții într-o singură zonă și încercau să-i trateze cu orice puteau culege din pădure. Gale avea două arcuri și două tolbe cu săgeți, un cuțit de vânatoare, un năvod și de hrănit peste opt sute de oameni îngroziți. Cu ajutorul celor care scăpaseră teferi, a reușit să-i hrănească vreme de trei zile. Atunci a apărut pe neașteptate o aeronavă care să-i evacueze în Districtul 13, unde erau suficiente compartimente pentru locuit, curate, cu pereții albi, și o mulțime de haine și unde se mânca de trei ori pe zi. Compartimentele aveau dezavantajul de a se afla sub pământ, hainele erau identice și mâncarea, relativ lipsită de gust, dar pentru refugiații din Districtul 12 toate acestea nu reprezentau decât niște inconveniente minore. Se aflau în siguranță. Li se purta de grijă. Erau în viață și fuseseră primiți cu efuziune.

Entuziasmul a trecut drept bunătate. Dar un bărbat pe nume Dalton, un refugiat din Districtul 10 care ajunsese în Treisprezece străbătând distanța pe jos, cu zece ani mai înainte, mi-a dezvăluit adevăratul motiv.

– Au nevoie de tine. De mine. De noi toți. Cu ceva vreme în urmă a izbucnit un soi de epidemie de variolă care a ucis o gramădă dintre ei și i-a lăsat pe încă și mai mulți sterili. Un nou lot de reproducători. Asta văd în noi.

Cu zece ani în urmă, a lucrat la o fermă de vite, unde s-a ocupat de menținerea diversității genetice a cirezii prin implantarea unor embrioni congelați pe termen lung. E foarte probabil să aibă dreptate în privința celor din Treisprezece, fiindcă prin preajmă nu par să fie destul de mulți copii. Și ce dacă? Nu suntem ținuți în țarcuri, suntem instruiți ca să putem munci, copiii noștri sunt educați. Cei de peste paisprezece ani primesc grade inferioare în armată și lumea li se adresează respectuos cu apelativul „Soldat”. Autoritățile din Treisprezece i-au acordat automat cetățenia fiecărui refugiat.

Și totuși simt ură față de ei. Însă, firește, eu urăsc acum aproape pe toată lumea. Pe mine mai mult decât pe oricine altcineva.

Suprafața de sub tălpile mele devine mai tare și simt sub covorul de cenușă pietrele pavajului din piață. E mărginită de dărâmturi, acolo unde se înălțau prăvăliile. Un morman de moloz înnegrit a luat locul clădirii Justiției. Mă îndrept către locul în care apreciez că s-a aflat brutăria părinților lui Peeta. N-a mai rămas nimic din ea, cu excepția cuptorului transformat într-o masă topită, informează. Părinții lui Peeta, cei doi frați mai mari ai lui – niciunul dintre ei n-a reușit să ajungă în Districtul 13. Doar câțiva dintre așa-numiții oameni cu stare din district au scăpat de foc. Peeta n-ar mai avea, oricum, la cine să revină. În afară de mine...

Mă îndepărtez cu spatele de brutărie și dau peste ceva, îmi pierd echilibrul și mă pomenesc stând pe o bucată de metal încins de soare. Încerc să ghicesc ce-ar putea fi, apoi îmi aduc aminte de recente îmbunătățiri aduse de Thread pieței. Butuci, stâlpi pentru bicicletă și asta, ce-a mai rămas din spânzurătoare. Rău. Asta e rău. Îmi readuce în minte fluxul imaginilor care mă chinuie, când sunt trează sau când dorm. Peeta torturat – afundat în apă, ars, ciopârțit, supus șocurilor electrice, schilodit, bătut –, în timp ce Capitolul încearcă să-i smulgă informații despre rebeliune, care nici măcar nu-i sunt cunoscute. Închid ochii și strâng cu putere din pleoape, în încercarea de a ajunge la el, străbătând sute și sute de kilometri, de a-i trimite telepatic gândurile mele, de a-i da de știre că nu e singur. Însă este. Și nu-l pot ajuta.

Alerg. Cât mai departe de piață și către singurul loc pe care nu l-a distrus focul. Trec pe lângă ruinele casei primarului, unde a locuit prietena mea, Madge. Nu știu nimic despre ea și despre familia ei. Au fost evacuați, duși la Capitoliu, din cauza poziției tatălui ei, sau au fost lăsați pradă flăcărilor? Cenușa tălăzuiește în jurul meu, așa că îmi ridic poalele cămășii peste gură. Nu mă întreb ce trag în nări, ci pe cine, cine amenință să mă sufoc.

Iarba e pârjolită și zăpada cenușie s-a așternut și aici, dar cele douăsprezece case frumoase din Cartierul Îvingătorilor sunt nevătămate. Intru dintr-un salt în cea care mi-a servit drept locuință în ultimul an, trântesc ușa și mă sprijin cu spatele de ea. Locul pare neatins. Curat. Ireal de tăcut. De ce m-am întors în Doisprezece? Cum mă poate ajuta vizita asta să răspund la întrebările de care nu reușesc să scap?

– Ce-o să fac? șoptesc către pereți.

Pentru că pur și simplu nu știu.

Oamenii îmi tot vorbesc, îmi vorbesc, îmi vorbesc, îmi vorbesc. Plutarch Heavensbee. Asistenta lui prevăzătoare, Fulvia Cardew. O amestecătură de lideri ai districtelor. Oficialități militare. Dar nu și Alma Coin, președinta Districtului 13, care se mulțumește să privească. Are în jur de cincizeci de ani și un păr cărunț, care îi cade pe umeri ca un voal neted. Sunt oarecum fascinată de părul ei, fiindcă e atât de uniform, fără nicio imperfecțiune, fără niciun smoc, fără niciun fir cu vârful despicat. Are ochii cenușii, dar nu ca ai locuitorilor din Filon. Sunt foarte spălăciți, ca și cum pigmentul le-ar fi fost absorbit cu desăvârșire. Au culoarea zloatei, pe care îți dorești s-o vezi topită.

Ceea ce vor de la mine e să-mi asum cu adevărat rolul pe care mi l-au stabilit. Să fiu simbolul revoluției. Gaița-Zeflemitoare. Nu e de ajuns tot ce-am făcut în trecut, sfidând Capitolul la Jocuri, oferind un punct de concentrare a forțelor. Acum trebuie să devin adevăratul lider, chipul, vocea, întruparea revoluției. Persoana pe care pot conta districtele – dintre care cele mai multe sunt acum pe față în război cu Capitolul –, știind că le arată calea spre victorie. Nu trebuie s-o fac singură. Au o întregă echipă de

oameni care să mă machieze, să mă îmbrace, să-mi scrie discursurile, să-mi regizeze aparițiile – ca și cum asta nu mi-ar suna oribil de familiar – și eu nu trebuie să fac nimic altceva decât să-mi joc rolul. Uneori îi ascult, iar alteori mă mulțumesc să privesc linia perfectă a părului lui Coin, încercând să hotărâsc dacă e sau nu o perucă. În cele din urmă părăsesc încăperea fiindcă începe să mă doară capul, fiindcă e ora mesei sau fiindcă, dacă nu ies din subteran, e posibil să-ncep să urlu. Nu mă obosesc să spun ceva. Mă ridic pur și simplu și plec.

Ieri după-amiază, în timp ce se închidea ușa în urma mea, am auzit-o pe Coin:

– V-am spus c-ar fi trebuit să salvăm mai întâi băiatul.

Adică pe Peeta. N-aș putea să fiu de acord cu asta mai mult decât sunt. Peeta ar fi fost o portavoce excelentă.

Și pe cine-au pescuit în schimb din arenă? Pe mine, care nu cooperez. Pe Beetee, un inventator bătrân din Trei, pe care-l văd rar, fiindcă a fost atras în activitatea de perfecționare a armamentului imediat ce a putut să stea în capul oaselor. I-au împins literalmente patul de spital cu rotile într-o zonă strict secretă și acum nu-și mai face apariția decât ocazional, la orele de masă. E foarte inteligent și foarte dornic să ajute cauza, dar nu reprezintă un instigator în adevăratul sens al cuvântului. Și mai e Finnick Odair, sex-simbolul din districtul pescarilor, cel care l-a ținut pe Peeta în viață atunci când eu n-am fost în stare s-o fac. Vor să-l transforme și pe el într-un lider al rebelilor, dar mai întâi vor trebui să-l păstreze treaz mai mult de cinci minute. Chiar și atunci când e conștient, trebuie să repeți totul de trei ori ca să-i ajungă la creier. Doctorii spun că e din cauza șocului electric de care a avut parte în arenă, dar eu știu că e ceva mai complicat decât atât. Știu că Finnick nu se poate concentra asupra niciunui eveniment din Treisprezece fiindcă se străduiește din răspuțeri să vadă ce se petrece la Capitoliu cu Annie, fata nebună din districtul lui, singura ființă omenească din lume pe care-o iubește.

În ciuda rezervelor mele serioase, trebuie să-l iert pe Finnick pentru rolul său în conspirația care m-a adus aici. Măcar el are cât

de cât idee prin ce trec eu. Și e nevoie de prea multă energie ca să-ți conservi furia împotriva cuiva care plânge atât de mult.

Cobor scările cu picioare de vânător care nu vrea să facă nici cel mai mic zgomot. Adun câteva amintiri: o fotografie a părinților mei din ziua nunții, o panglică albastră pentru părul lui Prim, cartea familiei cu plante medicinale și comestibile. Cartea cade, deschizându-se la o pagină cu flori galbene, și mă grăbesc s-o închid, fiindcă au fost pictate de pensula lui Peeta.

Ce-o să fac?

Are vreun rost să fac ceva? Mama, sora mea și familia lui Gale sunt în sfârșit în siguranță. Cât despre restul oamenilor din Doisprezece, sunt fie morți, ceea ce este ireversibil, fie protejați în Treisprezece. Nu mai rămân decât rebelii din districte. Bineînțeles că urâsc Capitoliu, dar nu cred că, asumându-mi rolul de Gaița-Zeflemitoare, le pot aduce vreun folos celor care încearcă să-i vină de hac. Cum pot ajuta districtele, când ori de câte ori fac o mișcare provoc suferințe și pierderi de vieți? Bătrânul împușcat în Districtul 11 fiindcă a fluierat. Represiunile din Doisprezece după ce-am intervenit în timpul biciuirii lui Gale. Stilistul meu, Cinna, târât din Camera de Lansare înainte de Jocuri, însângerat și fără cunoștință. Informatorii lui Plutarch cred c-a fost ucis în timpul interogatoriului. Sclipitorul, enigmaticul, încântătorul Cinna e mort din cauza mea. Îmi alung gândul, fiindcă e insuportabil de dureros, nu-i pot face față fără să-mi pierd cu desăvârșire fragilul control asupra situației.

Ce-o să fac?

Să devin Gaița-Zeflemitoare... binele pe care l-aș aduce, oricare ar fi acela, ar putea compensa pagubele? În cine mă pot încrede, ca să-i iau drept bun răspunsul la această întrebare? Cu siguranță nu în echipa din Treisprezece. Jur că acum, când familia mea și a lui Gale sunt ferite din calea răului, aș putea să fug. Nu mi-a mai rămas decât o singură problemă nerezolvată. Peeta. Dacă aș fi sigură că e mort, aș dispărea în pădure și nu m-aș mai întoarce niciodată. Dar până atunci sunt cu mâinile legate.

Mă răsucesc pe călcâie când aud un sâsâit. Cu spatele arcuit și urechile pleoștite, cel mai urât motan din lume stă în ușa bucătăriei.

– Buttercup, spun.

Au murit mii de oameni, dar el a supraviețuit și pare chiar să se hrănească foarte bine. Cu ce? Poate intra și ieși din casă prin fereastra camării, pe care o lăsam întotdeauna întredeschisă. E posibil să mănânce șoareci-de-câmp. Refuz să iau în considerare alternativa.

Mă ghemuiesc și întind mâna.

– Vino-ncoace, băiete.

Puțin probabil. E supărat fiindcă a fost abandonat. În plus, nu-i ofer mâncare, iar talentul meu de a-i da resturi a fost întotdeauna singura modalitate prin care mi-am răscumpărat păcatele în ochii lui. O vreme, când ne întâlneam în casa veche, fiindcă niciunuia dintre noi nu-i era pe plac cea nouă, părea că era începutul unei relații. Dar e clar că s-a zis cu asta. Clipește din ochii ăia galbeni, nesuferiți.

– Vrei s-o vezi pe Prim? îl întreb.

Numele îi atrage atenția. În afară de al lui, e singurul cuvânt care-i spune ceva. Scoate un mieunat răgușit și se apropie de mine. Îl iau în brațe și îi mângâi blana, apoi deschid dulapul, scotocesc după geanta mea de vânătoare și îl îndes neceremonios înăuntru. Nu există niciun alt mod de a-l duce la aeronavă și, pentru sora mea, motanul ăsta cântărește cât o lume întreagă. Din nefericire, capra ei, Lady, un animal într-adevăr de valoare, nu și-a făcut apariția.

Aud în casă vocea lui Gale, spunându-mi că trebuie să ne-ntoarcem. Dar geanta pentru vânat mi-a adus aminte că mai vreau ceva. O agăț de spătarul unui scaun și urc în fugă scările spre dormitorul meu. În dulap atârnă haina de vânătoare a tatei. Am adus-o aici din casa veche înainte de Jubileu, cu gândul că prezența ei ar fi putut să le aducă alinare mamei și lui Prim după moartea mea. Slavă Domnului, fiindcă altfel ar fi fost acum cenușă!

Contactul cu pielea moale pare liniștitor și amintirea orelor pe care le-am petrecut purtând-o mă calmează o clipă. Pe urmă, inexplicabil, palmele încep să-mi transpire. O senzație stranie îmi

cuprinde încet ceafa. Mă răsucesc brusc, întorcându-mă cu fața spre cameră, și descopăr că e pustie. Ordonată. Toate sunt la locul lor. N-am auzit niciun sunet alarmant. Atunci, ce e?

Strâmb din nas. E mirosul. Greșos, artificial. O pată albă trage cu ochiul din vaza cu flori uscate de pe măsuța mea de toaletă. Mă apropii cu pași prudenți. Acolo, nelăsându-se ascuns de verii lui conservați, e un trandafir alb, proaspăt. Perfect. Cu toți ghimpșii și cu petale mătăsoase.

Și înțeleg imediat cine mi l-a trimis.

Președintele Snow.

Când mirosul începe să-mi facă greață, mă retrag și ies din încăperea. De când e acolo? De o zi, de o oră? Rebelii au făcut o incursiune în Cartierul Învingătorilor, asigurându-se că nu e niciun pericol înainte de a mi se permite să vin aici, dar au căutat explozibili, microfoane, orice era neobișnuit. Dar poate trandafirul nu li s-a părut demn de luat în seamă. Doar pentru mine are un înțeles.

La parter, înșfac geanta de vânătoare, lovind-o de podea în mers, înainte de a-mi aminti că are un ocupant. Pe peluză, fac semne frenetice către aeronavă, în timp ce Buttercup se zbate. Îl înghiontesc cu cotul, gest care nu reușește decât să-l înfurie. O aeronavă se materializează și lasă în jos o scară. Mă urc pe ea și curentul mă paralizează până când sunt ridicată la bord.

Gale mă ajută să mă desprind de scară.

– Te simți bine?

– Da, răspund, ștergându-mi sudoarea de pe față cu mâneca.

Mi-a lăsat un trandafir! Vreau s-o strig, dar nu sunt sigură că țin să-mpartășesc o asemenea informație când cineva ca Plutarh mă urmărește din priviri. În primul rând, fiindcă așa părea nebună. De parcă fie mi-aș fi imaginat totul, ceea ce e foarte posibil, fie aș avea reacții exagerate, fapt care mi-ar garanta o întoarcere în tărâmul viselor induse de medicamente, de unde mă străduiesc atât de mult să evaderez. Nimeni n-o să înțeleagă pe deplin că nu e pur și simplu o floare, nici măcar o floare din partea președintelui Snow, ci

făgăduiala răzbunării, fiindcă nimeni altcineva n-a stat în birou, alături de el, înainte de Turneul Triumfal, când m-a amenințat.

Așezat pe măsuța mea de toaletă, trandafirul alb ca zăpada¹ e un mesaj personal care îmi este adresat. Vorbește despre o poveste neterminată. Îmi șoptește: *Îți pot da de urmă. Pot ajunge la tine. Poate te supraveghez chiar acum.*

2

Se năpustesc aeronavele Capitoliului să ne doboare din cer? În timp ce zburăm pe deasupra Districtului 12, mă uit neliniștită după ceva care să indice un atac, dar nu ne urmărește nimic. După mai multe minute, când aud un schimb de vorbe între Plutarch și pilot, care confirmă că spațiul aerian e liber, încep să mă mai relaxez puțin.

Gale dă din cap la auzul urletelor care ies din geanta mea de vânătoare.

- Acum știi de ce-a trebuit să te-ntorci.

- De parcă ar fi existat măcar o singură șansă să fie recuperat.

Arunc geanta pe un scaun, unde creatura dezgustătoare începe să mârâie gros, din gâtlej.

- O, mai taci! îi spun genții, afundându-mă în scaunul capitanat de lângă fereastră.

Gale se așază lângă mine.

- E rău acolo, jos?

- N-ar fi putut fi mai rău, îi răspund.

Mă uit în ochii lui și îmi văd reflexia propriei mele suferințe. Măinile noastre se găesc una pe cealaltă, agățându-ne cu repeziune de o parte a Districtului 12 pe care Snow n-a reușit cumva s-o distrugă. Rămânem tăcuți pentru tot restul călătoriei către Treisprezece, care nu durează decât patruzeci și cinci de minute. Un drum de o săptămână pe jos. Bonnie și Twill, refugiatele din

Districtul 8 pe care le-am întâlnit iarna trecută în pădure, nu erau, la urma urmei, chiar atât de departe de destinația lor. Însă, după toate aparențele, n-au reușit s-o atingă. Când am întrebat despre ele în Treisprezece, nimeni n-a părut să știe despre ce vorbeam. Probabil au murit în pădure.

Din aer, Districtul 13 arată cam tot atât de vesel ca Doisprezece. Ruinele nu fumează, așa cum ni le arată Capitoliul la televizor, dar deasupra pământului nu mai există aproape nicio urmă de viață. În cei șaptezeci și cinci de ani care s-au scurs din Zilele Întunecate – când se spune că Treisprezece ar fi fost ras de pe fața pământului în războiul dintre Capitoliu și districte –, aproape toate construcțiile noi s-au făcut sub pământ. Acolo exista deja un complex subteran de mare întindere, îmbunătățit de-a lungul secolelor pentru a servi fie drept refugiu clandestin al liderilor guvernului în timp de război, fie ca ultim adăpost al omenirii pentru cazul în care la suprafață traiul ar fi fost imposibil. Și, cu mult mai important pentru locuitorii Districtului 13, era zona în care se desfășura programul de perfecționare a armamentului nuclear al Capitoliului. În timpul Zilelor Negre, rebelii din Treisprezece au preluat prin luptă controlul de la forțele guvernamentale, și-au îndreptat rachetele nucleare către Capitoliu și au propus un târg: intenționau s-o facă pe morții, cerând în schimb să fie lăsați în pace. Capitoliul mai avea un arsenal nuclear în vest, dar nu-i putea ataca decât ca răzbunare pentru ceva anume. A fost silit să accepte înțelegerea propusă. A demolat toate rămășițele vizibile ale districtului și a distrus toate căile de acces din exterior. Poate liderii Capitoliului s-au gândit că, fără ajutor, Treisprezece avea să piară oricum. Și asta a fost cât pe ce să se întâmple, de mai multe ori, dar a reușit de fiecare dată să se salveze, datorită unei raționalizări severe a resurselor, unei respectări înverșunate a disciplinei și unei vigilențe neîntrerupte în privința altor atacuri ale Capitoliului.

Cetățenii districtului locuiesc acum aproape în exclusivitate sub pământ. Putem ieși afară pentru exerciții fizice și ca să ne bucurăm de lumina soarelui, dar numai în momente foarte strict precizate în orarul nostru. N-ai cum să nu-ți cunoști orarul. În

¹ Snow – în lb. engleză (n. tr.).

fiecare dimineată, trebuie să-ți introduci brațul drept într-o șmecherie din perete. Îți scrie pe partea interioară netedă a antebrațului programul zilei, cu o cerneală violetă spălăcită. 7.00 – *Micul dejun*. 7.30 – *De serviciu la bucătărie*. 8.30 – *Centrul educațional, Camera 17*. Și așa mai departe. Cerneala e de neșters până la 22.00 – *Baie*. Atunci dispare substanța aia, indiferent ce-o fi, care-o face rezistentă la apă și orarul se curăță în întregime. Luminile se sting la semnalul de la 22.30, când toată lumea care nu lucrează în schimbul de noapte trebuie să fie în pat.

La început, când eram bolnavă în spital, puteam să neglijez imprimarea orarului. Dar, odată ce m-am mutat în Compartimentul 307 cu mama și cu sora mea, mi s-a cerut să mă încadrez în program. Totuși, ignor în foarte mare măsură cuvintele de pe brațul meu, cu excepția orelor de masă. Mă întorc pur și simplu în compartimentul nostru, hoinăresc prin district sau adorm într-o ascunzătoare. Într-un canal de ventilație abandonat. În spatele țevilor de apă din spălătorie. Iar în Centrul educațional e un dulap excelent, fiindcă nimeni nu pare să aibă vreodată nevoie de rechizite. Aici se fac atât de multe economii, încât irosirea unui obiect e practic o infrațiune. Din fericire, oamenii din Districtul 12 n-au fost niciodată risipitori. Dar am văzut-o o dată pe Fulvia Cardew mototolind o foaie de hârtie pe care nu erau scrise decât două cuvinte și, după privirile care i-au fost adresate, ai fi zis că tocmai omorâse pe cineva. S-a îmbujorat ca o roșie, scoțându-și mai tare în evidență florile argintii incrustate în obrajii rotofei. O adevărată întrupare a excesului. Una dintre puținele mele plăceri din Treisprezece este să-i privesc pe cei câțiva „rebeli” răzgâiați din Capitoliu puși în încurcătură când încearcă să se integreze.

Nu știu cât timp o să mai pot continua cu această disconsiderare totală a preciziei de ceasornic cerute de gazdele mele. În momentul de față sunt lăsată în pace fiindcă sunt dezorientată mental – așa scrie pe brățara mea medicală din plastic – și toată lumea trebuie să-mi tolereze aberațiile. Dar asta nu poate dura la nesfârșit. Așa cum nu poate dura nici răbdarea lor în problema Gaiței-Zeflemitoare.

Odată ajunși pe platoul de aterizare, eu și Gale coborâm mai multe șiruri de trepte, îndreptându-ne spre Compartimentul 307. Am putea lua liftul, numai că-mi aduce într-o prea mare măsură aminte de cel care m-a ridicat în arenă. Mă obișnuiesc cu foarte mare greutate să stau atât de mult sub pământ. Dar, după întâlnirea supranaturală cu trandafirul, coborârea mă face pentru prima oară să mă simt mult mai în siguranță.

Ezit în fața ușii marcate cu numărul 307, anticipând întrebările familiei mele.

– Ce-o să le spun despre Doisprezece? îl întreb pe Gale.

– Mă-ndoiesc că-ți vor cere amănunte. L-au văzut arzând. Sunt îngrijorate mai ales fiindcă nu știu cum o să suporti tu asta, zice Gale și îmi atinge obrazul. Așa cum sunt și eu.

Îmi apăs o clipă fața de mâna lui.

– O să supraviețuiesc.

Respir adânc și deschid ușa.

Mama și sora mea sunt acasă, pentru 18.00 – *Meditație*, jumătatea de oră de odihnă dinaintea mesei de seară. Le văd îngrijorarea de pe chipuri, în timp ce încerc să-mi apreciez propria stare emoțională. Îmi golesc geanta de vânătoare și programul se schimbă în 18.00 – *Adorarea pisicii*. Prim stă pur și simplu pe podea, plângând și legănându-l în brațe pe afurisitul de Buttercup, care se oprește din tors numai ca să șuiere din când în când spre mine. Îmi adresează o privire deosebit de infatuată când îi leagă Prim la gât panglica albastră.

Mama strânge cu putere la piept fotografia din ziua nunții și o așază alături de cartea cu plante, pe dulapul cu sertare furnizat de guvern. Eu atârn haina tatei de spătarul unui scaun. O clipă, încăperea pare să semene cu casa noastră. Prin urmare, presupun că vizita mea în Doisprezece n-a fost în totalitate o pierdere de timp.

Coborâm în sala de mese pentru 18.30 – *Cina*, când începe să-i țiuie lui Gale comunicatorul-manșetă. Seamănă cu un ceas supra-dimensionat, dar primește mesaje scrise. Permișiunea de a deține un asemenea obiect e un privilegiu deosebit, rezervat persoanelor

importante pentru cauză, un statut câștigat de Gale fiindcă i-a salvat pe oamenii din Doisprezece.

- Au nevoie de noi doi la Comandament, spune el.

Îl urmez la o distanță de câțiva pași, încercând să mă adun înainte de a fi aruncată în ceea ce trebuie să fie, fără îndoială, o altă sesiune insistentă pe tema Gaiței-Zeflemitoare. Șovăi în fața ușii Comandamentului, sala în care se țin ședințele/ consiliile de război, dotată cu ultimele realizări din domeniul tehnicii de vârf, pereți computerizați vorbitori, hărți electronice reprezentând mișcările de trupe din diverse districte și o masă dreptunghiulară imensă, cu panouri de control pe care n-am voie să le ating. Însă nimeni nu mă observă, fiindcă sunt adunați cu toții în capătul opus al încăperii, unde se află un televizor care transmite fără întrerupere emisiunile Capitoliului. Mă gândesc că aș putea pleca pe furiș, când Plutarch, a cărui siluetă masivă ascunde ecranul, mă zărește cu coada ochiului și-mi face insistent semn să mă alătur celorlalți. Înaintez fără tragere de inimă, întrebându-mă de ce m-ar putea interesa emisiunea. Rulează întotdeauna același lucru. Reportaje de război. Propagandă. Reluarea bombardamentelor din Districtul 12. Un mesaj amenințător al președintelui Snow. Așa că imaginea lui Caesar Flickerman, eterna gazdă a Jocurilor Foamei, cu fața lui vopsită și cu costumul scânteietor, pregătindu-se să ne ofere un interviu, e aproape distractivă. Până când aparatul de filmat se retrage și văd că oaspetele lui e Peeta.

Îmi scapă un sunet. Aceași combinație între icnet și geamăt care se aude când ești sub apă, atât de lipsit de oxigen, încât ai ajuns în punctul dincolo de care începe durerea. Împing oamenii într-o parte și-n alta până când ajung exact în fața lui, cu mâna sprijinită de ecran. Îi cercetez ochii, căutând orice indiciu al durerii, orice reflexie a chinurilor torturii. Nu e nimic. Peeta pare sănătos, aproape robust. Pielea îi strălucește, fără niciun cusur, ca după un tratament de hidratare și îmbălsămare. E calm și serios. Nu se potrivește cu imaginea băiatului bătut și însângerat care-mi bănuie visele.

Caesar se instalează mai confortabil în fotoliul din fața lui Peeta și îl privește lung.

- Așadar... Peeta... bine ai revenit!

El schițează un zâmbet.

- Caesar, credeai că m-ai interviuat pentru ultima oară, fac pariu.

- Mărturisesc că așa e, recunoaște Caesar. În noaptea dinaintea Jubileului Pacificării... ei bine, cine-ar fi crezut că te vom revedea?

- Nu făcea parte din planul meu, asta e sigur, spune Peeta, încruntându-se.

Caesar se apleacă ușor către el.

- Cred că toată lumea și-a dat foarte bine seama care era planul tău. Să te sacrifici în arenă, ca să poată supraviețui Katniss Everdeen și copilul vostru.

- Așa e. Clar și simplu. Degetele lui Peeta urmăresc modelul de pe brațul scaunului capitonat. Dar și alții aveau planuri.

Da, și alții aveau planuri, mă gândesc. Prin urmare, Peeta a ghicit cum ne-au folosit rebelii drept pionii? Cum a fost pusă la cale de la bun început salvarea mea? Și, în cele din urmă, cum ne-a trădat Haymitch Abernathy, mentorul nostru, pe amândoi, pentru o cauză despre care pretindea că nu-l interesează?

În tăcerea care urmează, observ ridurile apărute între sprâncenele lui Peeta. A ghicit sau i s-a spus. Dar Capitoliul nu l-a ucis, nici măcar nu l-a pedepsit. Pe moment, asta îmi depășește cele mai nebunești speranțe. Îl sorb din ochi în întregul lui, îi sorb sănătatea trupului și a minții. Toate se scurg prin mine ca morfina care mi se dă în spital, domolindu-mi durerea din ultimele săptămâni.

- Ce-ar fi să ne povestești despre ultima noapte în arenă? sugerează Caesar. Ca să ne-ajuti să lămurim niște lucruri.

Peeta dă din cap, dar începe să vorbească în voie, pe îndelete.

- Acea ultimă noapte... să povestesc despre ultima noapte... ei bine, la început trebuie să-ți imaginezi cum te simțeai în arenă. Erai ca o insectă captivă într-un bol plin cu abur. Jur-împrejur, junglă... verde, vie și ticăind. Ticăitul unui ceas imens, mistuindu-ți viața. Fiecare oră promitea o nouă oroare. Trebuie să-ți imaginezi că în ultimele două zile muriseră șaisprezece oameni - unii dintre ei apărându-te. În ritmul în care mergeau lucrurile, noi, ultimii opt,

aveam să fim morți până dimineață. Cu excepția unuia. A învingătorului. Și ai plănuț să nu fii tu acela.

Amintirea îmi umple trupul de sudoare. Mâna îmi alunecă de pe ecran și îmi atâră moale pe lângă corp. Peeta n-are nevoie de o pensulă ca să picteze imagini din timpul Jocurilor. Se descurcă la fel de bine folosindu-se de cuvinte.

– Odată ce ești în arenă, restul lumii pare foarte departe, continuă el. Toți oamenii și toate lucrurile care ți-au fost dragi și care au avut importanță pentru tine aproape că încetează să mai existe. Cerul roz, monștrii din junglă și tributurile care îți vor sângele devin realitatea definitivă a vieții tale, singura care are importanță. Oricât de rău te-ai simți din cauza asta, ești nevoit să ucizi câțiva oameni, fiindcă în arenă nu ai decât o singură dorință. Și e foarte costisitoare.

– Te costă propria viață, spune Caesar.

– O, nu! Te costă mult mai mult decât viața. Uciderea unor nevinovați? ripostează Peeta. Te costă tot ce ești.

– *Tot ce ești*, repetă Caesar cu voce scăzută.

În încăperea s-a lăsat tăcerea pe care o simt răspândindu-se în întregul Panem. O întreagă națiune se înclină către ecrane. Fiindcă nimeni n-a mai povestit vreodată ce simți, de fapt, în arenă.

Peeta continuă:

– Așa că te străduiești să-ți îndeplinești dorința. Și în noaptea aceea, da, dorința mea era s-o salvez pe Katniss. Dar, chiar și fără să fi știut despre rebeli, ceva nu părea în ordine. Totul era prea complicat. M-am pomenit regretând că nu fugisem cu ea în ziua aceea, ceva mai devreme, așa cum îmi propusese. Însă ajunseseam într-un punct de unde nu mai aveam cum să ne retragem.

– Erați prea implicați în planul lui Beetee de a electrifica lacul, spune Caesar.

– Eram prea ocupați să ne jucăm de-a aliații cu ceilalți. N-ar fi trebuit să-i las niciodată să ne despartă! izbucnește Peeta. Atunci am pierdut-o.

– Când ai rămas lângă copacul pe care-l lovea fulgerul, în timp ce ea și Johanna Mason au luat bobina de sârmă și au coborât către apă, lămurește Caesar lucrurile.

– Eu n-am fost de acord! Peeta se agită, sângele îi urcă în obraji. Dar n-am putut să-l contrazic pe Beetee fără să dau de înțeles că noi aveam de gând să ieșim din alianță. Când a fost tăiată sârma, totul s-a transformat într-o nebunie. Nu-mi amintesc decât fragmente disparate. Am încercat s-o găsec. L-am văzut pe Brutus omorându-l pe Chaff. L-am ucis eu însumi pe Brutus. Știu că ea mă striga. Pe urmă fulgerul a lovit copacul ăla și câmpul de forță din jurul arenei... a sărit în aer.

– Katniss l-a aruncat în aer, Peeta, spune Caesar. Ai văzut filmul.

– N-a știut ce face. Niciunul dintre noi n-a reușit să-nțeleagă planul lui Beetee. Se vede că ea încerca să priceapă ce-avea de făcut cu sârma aia, ripostează Peeta.

– Bine. Doar că pare dubios, insistă Caesar. Ca și cum ar fi acționat tot timpul după planul rebelilor.

Peeta e în picioare, aplecat spre fața interviewerului, cu mâinile încleștate de brațele scaunului său.

– Serios? Și făcea parte din planul ei să fie aproape ucisă de Johanna? Să fie paralizată de șocul electric? Să declanșeze bombardamentul? țipă Peeta acum. N-a știut, Caesar! Niciunul dintre noi n-a știut nimic, decât că încercam să ne menținem în viața unul pe altul!

Caesar îi atinge pieptul cu mâna, într-un gest deopotrivă autoprotector și conciliant.

– OK, Peeta, te cred.

– OK.

Peeta se îndepărtează de Caesar, își retrage mâinile, și le trece prin păr, răvășindu-și buclele blonde, elegant aranjate. Se prăbușește în scaun, distras.

Caesar așteaptă o clipă, studiindu-l.

– Dar mentorul vostru, Haymitch Abernathy?

Trăsăturile lui Peeta se înăspresc.

– Habar n-am ce știa Haymitch.

– E posibil să fi făcut parte din conspirație? întrebă Caesar.

– N-a pomenit niciodată despre asta, răspunde Peeta.

Caesar insistă.

- Dar ce-ți spune inima?

- Că n-ar fi trebuit să am încredere în el. Atâta tot.

Nu l-am mai văzut pe Haymitch de când l-am atacat, pe aeronavă, lăsându-i pe față urmele lungi ale unghiilor mele. Știu că pentru el e rău aici. Districtul 13 interzice cu strictețe producția și consumul oricărei băuturi alcoolice, până și spirtul pentru frecții din spital e ținut sub cheie. Haymitch e, în sfârșit, forțat să se lase de băutură, fără nicio rezervă secretă și fără nicio licoare pregătită în casă care să-i facă perioada de tranziție mai ușoară. L-au lăsat să stea izolat până când își termină cura de dezintoxicare și se consideră că nu e indicat să apară în public. Trebuie să fie cumplit, dar mi-am pierdut orice strop de simpatie pentru el de când mi-am dat seama că ne-a înșelat. Sper că se uită acum la emisiunea Capitoliului, ca să-și dea seama că și Peeta s-a lepădat de el.

Caesar îl bate ușor pe umăr.

- Putem să ne oprim acum, dacă vrei.

- Mai avem de vorbit și despre altceva? Întrebă confuz Peeta.

- Voiam să te întreb ce părere ai despre război, dar dacă ești prea tulburat... începe Caesar.

- O, nu sunt prea tulburat ca să răspund la întrebarea asta, respiră Peeta adânc, apoi se uită drept în aparatul de filmat. Vreau ca toată lumea care ne urmărește - indiferent dacă e de partea Capitoliului sau de partea rebelilor - să stea să se gândească o clipă ce ar putea însemna acest război. Pentru ființele umane. Mai înainte am ajuns aproape în pragul extincției luptându-ne unii cu alții. Acum suntem încă și mai puțini. Mediul în care trăim e și mai fragil. Vrem cu adevărat să facem asta? Să ne distrugem definitiv unii pe alții? Sperând... ce? Că o specie cu mai mult bun-simț va moșteni rămășițele fumegânde ale Pământului?

- De fapt, nu... nu sunt sigur că te pot urmări... spune Caesar.

- Nu ne putem lupta unii cu alții, Caesar, îi explică Peeta. Nu vom rămâne destul de mulți ca să ne putem continua existența. Dacă nu lasă toată lumea armele jos - și vreau să spun că asta ar trebui să se întâmple *foarte curând* -, se termină totul, oricum.

- Așadar... tu ceri o încetare a focului.

- Da. Cer o încetare a focului, spune obosit Peeta. Acum ce-ar fi să rugăm gărzile să mă conducă înapoi, în apartamentul meu, ca să pot construi încă o sută de castele din cărți de joc?

Caesar se întoarce spre camera de filmat.

- Perfect! Cred că asta încheie interviul. Reluăm programul nostru obișnuit.

Muzica le însoțește ieșirea, apoi o femeie citește lista obiectelor aflate într-o presupusă penurie la Capitoliu - fructe proaspete, baterii solare, săpun. O privesc cu o concentrare care nu mă caracterizează, fiindcă știu că toată lumea îmi așteaptă reacția la interviu. Dar nu reușesc să trec atât de repede totul prin filtrul rațiunii - bucuria de a-l vedea pe Peeta viu și nevătămat, faptul că m-a apărat, susținând inocența mea în privința colaborării cu rebelii, și complicitatea lui cu Capitoliul, incontestabilă acum, după ce a cerut încetarea focului. O, a spus-o ca și cum ar fi condamnat ambele tabere participante la război. Dar, în momentul de față, când rebelii au obținut numai câteva victorii minore, încetarea focului n-ar avea ca urmare decât întoarcerea noastră la statutul anterior. Sau chiar ceva mai rău.

Aud acuzațiile împotriva lui Peeta înfiripându-se în spatele meu. Cuvintele *trădător*, *mincinos* și *dușman* reverberează. De vreme ce nu pot nici să mă alătur indignării rebelilor, nici să o contracarez, hotărâsc că e cel mai bine să plec. Când ajung la ușă, vocea lui Coin se înalță deasupra celorlalte.

- Nu ți s-a permis să pleci, soldat Everdeen.

Unul dintre oamenii ei își pune mâna pe brațul meu. Gestul nu e nicidecum agresiv, dar, după ce am fost în arenă, am o reacție defensivă față de orice atingere nefamiliară. Îmi eliberez brațul dintr-o smucitură și ies în fugă pe coridor. Aud în urmă zgomotul unei încăierări, dar nu mă opresc. Mintea mea face în grabă un inventar al micilor cotloane bizare în care-mi place să mă ascund și mă ghemuesc în dulapul cu rechizite, încovrigându-mă lângă o cutie cu cretă.

- Trăiești, șoptesc, apăsându-mi palmele pe obraji și simțindu-mi zâmbetul atât de larg, încât arată probabil ca o strâmbătură.

Peeta e viu. Și trădător. Dar pe moment nu-mi pasă. Nu-mi pasă ce spune și de ce o spune, contează doar că mai e încă în stare să țină un discurs.

După o vreme, ușa se deschide și înăuntru se strecoară cineva. Gale își face loc lângă mine, cu sângele picurându-i din nas.

- Ce s-a-ntâmpat? întreb.

- Am nimerit în calea lui Boggs, răspunde el, cu o ridicare din umeri.

Mă folosesc de mânecă pentru a-i șterge nasul.

- Ai grijă!

Încerc s-o fac cu mai multă blândețe. Tamponez, nu șterg.

- Țsta care e?

- O, știi tu! Lacheul de încredere al lui Coin. Cel care a-ncercat să te-oprească. Îmi îndepărtează mâna. Încetează! O să mă faci să sângerez de moarte.

Picăturile s-au transformat într-o șuviță neîntreruptă. Renunț la încercările mele de prim ajutor.

- Te-ai bătut cu Boggs?

- Nu, am blocat doar ușa când a-ncercat să te urmărească. Cotul lui m-a nimerit în nas, spune Gale.

- Probabil că te vor pedepsi, zic eu.

- Au făcut-o deja.

Își ridică încheietura mâinii. Mă holbez la ea fără să înțeleg.

- Coin mi-a luat comunicatorul-manșetă.

Îmi mușc buza, străduindu-mă să nu râd. Dar pare atât de ridicol.

- Îmi pare rău, soldat Gale Hawthorne.

- Să nu-ți pară, soldat Katniss Everdeen, rânjește Gale. Oricum mă simțeam ca o lichea plimbându-mă pe-aici cu el. Izbucnim amândoi în râs. Cred c-a fost o adevărată avansare în grad.

Țsta e unul dintre puținele lucruri bune din Treisprezece. Faptul că l-am recăpătat pe Gale. Presiunea căsătoriei aranjate de Capitoliu între mine și Peeta odată dispărută, am reușit să ne recâștigăm prietenia. El nu împinge lucrurile mai departe - nu încearcă să mă sărute sau să vorbească despre dragoste. Fie fiindcă am fost atât de bolnavă, fie vrea să-mi lase toată libertatea, fie își

dă seama că ar fi pur și simplu o cruzime acum, cu Peeta în mâinile Capitolului. Indiferent care ar fi adevărul, am din nou pe cineva căruia să-i pot spune toate secretele.

- Cine sunt oamenii ăștia? întreb.

- Suntem noi. Dacă am fi avut rachete nucleare în loc de câteva bucăți de cărbune.

- Îmi place să cred că Doisprezece n-ar fi abandonat celelalte districte în Zilele Negre.

- Ar fi fost posibil. Dacă am fi avut de ales între a o face, a ne preda sau a începe un război nuclear, spune Gale. Într-un fel, e remarcabil c-au reușit să supraviețuiască.

Poate e din cauză că încă mai am în pantofi cenușa propriului district, dar e prima dată când le acord oamenilor din Treisprezece ceea ce le-am refuzat până acum: le recunosc meritele. Fiindcă au supraviețuit în pofida sorților potrivnici. Trebuie să fi fost cumplit în anii lor de început, când au stat înghesuiți în încăperi subpământene, după ce bombardamentele le transformaseră orașul în pulbere. Cu populația decimată, fără niciun posibil aliat căruia să-i ceară ajutor. În ultimii șaptezeci și cinci de ani, au învățat să fie independenți, și-au transformat populația într-o armată și au construit o societate nouă fără ajutorul nimănui. Ar fi fost mult mai puternici dacă epidemia de variolă nu le-ar fi redus rata natalității și nu i-ar fi făcut să caute cu atâta disperare un nou fond de gene și reproducători. Poate că sunt militariști, exagerează cu programarea timpului și, într-un fel, le lipsește simțul umorului. Dar sunt aici. Și vor să-nfrângă Capitolul.

- Totuși, spun, le-a luat cam mult timp până să se-arate.

- Nu le-a fost ușor. A fost nevoie să creeze o bază a rebelilor la Capitoliu și un soi de organizații subterane în districte, îmi explică el. Pe urmă au avut nevoie de cineva care să pună totul în mișcare. Au avut nevoie de tine.

- Au avut nevoie și de Peeta, dar par să fi uitat asta, zic eu.

Chipul lui Gale se înnegurează.

- E posibil ca Peeta să fi făcut foarte mult rău în seara asta. Bineînțeles că majoritatea rebelilor îi vor respinge imediat

propunerea. Dar sunt districte în care rezistența e șubredă. Încetarea focului e, evident, ideea președintelui Snow. Totuși, venind din gura lui Peeta, pare atât de rezonabilă.

Îmi e teamă de răspunsul lui Gale, dar îl întreb oricum:

- De ce crezi c-a spus-o?

- Poate c-a fost torturat. Sau convins. Eu presupun c-a făcut un soi de târg, ca să te protejeze. Lansează ideea încetării focului dacă Snow îl lasă să te prezinte drept o tânără gravidă derutată, care n-avea idee ce se petrece când a fost luată prizonieră de rebeli. În felul ăsta, dacă districtele pierd, pentru tine mai există încă șansa de a fi privită cu indulgență. Dacă ți-o folosești cum trebuie.

Probabil că par încă uluită, fiindcă Gale își rostește următoarea frază foarte lent:

- Katniss... el se străduiește în continuare să te păstreze în viață.

Să mă păstreze în viață? Și apoi înțeleg. Jocurile nu s-au încheiat. Am părăsit arena, dar, de vreme ce nici Peeta, nici eu n-am fost uciși, ultima lui dorință de a mă menține în viață continuă să stea în picioare. Intenția lui e să mă țină ascunsă, în siguranță și închisă, cât timp se desfășoară războiul. Pe urmă, niciuna dintre părți nu va avea motiv să mă ucidă. Și el? Dacă înving rebelii, pentru el va fi un dezastru. Iar dacă învinge Capitolul, cine știe? Poate ni se va îngădui să trăim amândoi - dacă eu mă port cum se cuvine - și să urmărim Jocurile, care vor continua...

Prin minte îmi fulgeră imagini: sulița străpungând trupul lui Rue în arenă, Gale atârând fără cunoștință de stâlpul de biciuire, ținutul pustiit de acasă, presărat cu cadavre. Și pentru ce? Pentru ce? Pe măsură ce mi se înfierbântă sângele, îmi amintesc alte lucruri. Prima mea privire asupra revoltei din Districtul 8. Învingătorii ținându-se de mâini în noaptea dinaintea Jubileului Pacificării. Săgeata pe care-am tras-o în câmpul de forță din Arenă, ceea ce n-a fost un accident. Tăria cu care mi-am dorit să se-implanteze adânc în inima dușmanului meu.

Sar în sus, răsturnând o cutie cu o sută de creioane, care se împrăștie pe podea.

- Ce e? întrebă Gale.

- Nu poate fi vorba de o încetare a focului. Mă aplec și îndes pe băjbâite în cutie minele de grafit de un cenușiu întunecat. Nu putem da înapoi.

- Știu.

Gale adună un mănunchi de creioane și le lovește de podea ca să le-alinieze perfect.

- Indiferent ce motiv a avut Peeta ca să spună ce-a spus, s-a înșelat.

Creioanele idioate nu vor să intre în cutie și, în frustrarea mea, rup câteva.

- Știu. Dă-o încoace! Tu le faci pe toate bucăți.

Îmi trage cutia din mâini și o umple cu mișcări rezezi, precise.

- El nu știe ce-au făcut în Doisprezece. Dacă ar fi văzut ce era pe pământ... încep eu.

- Katniss, nu te contrazic. Dacă aș putea să apăs pe un buton și să ucid toată suflarea care lucrează pentru Capitolul, aș face-o. Fără ezitare, zice Gale, lasă ultimul creion să alunece în cutie și îi închide capacul. Problema e ce-ai de gând să faci tu.

Se dovedește că întrebarea care mă mistuie n-a avut niciodată decât un singur răspuns posibil. Dar a fost nevoie de trucul lui Peeta ca să-l recunosc.

Ce-o să fac?

Trag aer adânc în piept. Brațele mi se înalță ușor, de parcă și-ar aduce aminte de aripile alb-cu-negru pe care mi le-a creat Cinna, apoi se lasă pe lângă trup.

- O să fiu Gaița-Zeflemitoare.

3

Ochii lui Buttercup reflectă lumina palidă a becului de veghe de deasupra ușii, în timp ce stă întins în îndoitura cotului lui Prim, din nou la datorie, apărând-o de noapte. Ea s-a cuibărit lângă mama. Adormite, arată exact ca în dimineața extragerii care m-a expediat la primele mele Jocuri. Eu am un alt pat fiindcă sunt

în convalescență și fiindcă oricum nimeni nu poate dormi alături de mine, căci am coșmaruri și mă zvârcolesc.

După ce mă zbucium și mă întorc de pe o parte pe alta ore în șir, accept în sfârșit că asta va fi o noapte fără somn. Sub ochii atenți ai lui Buttercup, traversez pe vârfuri dalele reci ale podelei, către comodă.

În sertarul din mijloc sunt hainele pe care mi le-a dat guvernul. Toată lumea e îmbrăcată la fel, cu o cămașă gri, îndesată în pantaloni de aceeași culoare. Sub haine păstrez câteva lucruri pe care le-am avut asupra mea când am fost ridicată din arenă. Broșa cu gaița-zeflemitoare. Simbolul lui Peeta, medalionul de aur care adăpostește fotografia mamei, pe a lui Prim și pe a lui Gale. O parașută argintie, de care atârnă o canea pentru găurit copacii și perla pe care mi-a dat-o Peeta cu câteva ore înainte de a arunca în aer câmpul de forță. Districtul 13 mi-a confiscat tubul cu unguent, ca să fie folosit în spital, și arcul cu săgeți, fiindcă numai paznicii au permisiunea să poarte arme. Sunt păstrate la loc sigur, în arsenal.

Caut parașuta pe băjbăite și îmi las degetele să alunec în interior până ce se închid în jurul perlei. Mă așez din nou în pat, cu picioarele încrucișate, și mă pomenesc frecând suprafața netedă și irizată a perlei de buzele mele, dintr-o parte într-alta. Dintr-un anumit motiv, e ca o mângâiere. Un sărut rece din partea celui care mi-a dăruit-o.

– Katniss? șoptește Prim care e trează și mă privește încordată prin întuneric. Ce s-a-ntâmplat?

– Nimic. Doar un vis urât. Culcă-te.

E un reflex. Le protejez pe mama și pe Prim ținându-le departe de evenimente.

Prim coboară din pat încet, cu grijă ca să n-o trezească pe mama, îl ia pe Buttercup în brațe și se așază lângă mine. Îmi atinge mâna care mi s-a strâns în jurul perlei.

– Ești rece.

Ia o pătură de rezervă de la picioarele patului și ne înfășoară pe toți trei în ea, lăsându-mă învăluită de căldura ei și a blănii motanului.